

DEKLICA IZ ČAKALNICE

Z Violeto Tomič se je pogovarjala Irena Hlebš

Nihče, ki je ne pozna, si ne more niti misliti, kaj vse se skriva za njenim igralskim obrazom, kaj vse skriva v sebi, v svoji duši. Oba s fotografom Dominikom sva bila presenečena nad njenimi pogledi na svet, nad njenimi mnogimi življenjskimi izkušnjami pa tudi nad njeno šestletno hčerko Petro, ki bo gotovo igralka, ko bo »velika«. Upam, da mi je Violetine besede uspelo spraviti na papir.

Poznamo vas kot igralko, ki nastopa predvsem v igranju MGLa. Kako ste se našli v tem poklicu?

Za igro sem se odločila že kot otrok. Stara sem bila devet let, ko sem že zagotovo vedela, s čim se bom v življenju ukvarjala. Moja velika želja je bila postati igralka. Vendar, ko se ti želja izpolni, postane poklic nekaj vsakdanjega in želje »to želim postati« ni več, ker to potem si. Menim, da je to zame idealen poklic, ki sem si ga morala izbrati. Igra ti nudi, da podoživiš dogodke, ki jih morda nikoli ne bi okusil. Prepričana sem, da bi bila zelo težavna, če ne bi imela možnosti delati v gledališču, odigrati toliko različnih vlog in podoživljati toliko življenj. Skozi poklic sem uspela duhovno rasti, saj te igra neka sila, da še ukvarjaš sam s seboj. Brez poznavanja samega sebe ne moreš spoznavati drugih. Igranje je tudi nekakšna psihoterapija. Svoji usodi sem zelo hvaležna, da se lahko ukvarjam s tem, čeprav občasno začutim, da mi igra več ne zadoštuje. Včasih se mi zdi absurdno, da moram 30-krat in celo večkrat ponavljati nekaj, kar se mi zdi že na premieri nesmiselno.

Igranje vam daje neke smernice v življenju. Torej lahko igralec na podlagi igranja različnih vlog, poišče sebi najbolj

primerno življenje.

Nekako smo vsi tisto, kar si predstavljamo o sebi. Najprej se pojavi neka ideja, ki jo poskušamo uresničiti. Nekaterim uspe, drugim pa žal ne. Gledališče je nekakšen ritual. Neštetokrat ponavljaš eno in isto stvar, dokler ne postaneš to, o čemer govoriš. Kot nekakšna mantra. Gledališče je včasih tudi metafizično doživetje, saj se igraš z lastnimi energijami in z energijami gledalcev. Včasih sem rekla zato, ker se to zgodi le, če se zberejo pravi ljudje, ob pravem času in ko vsi verjamemo, da delamo nekaj resnično velikega. A to je redko.

Kaj je za vas osebna rast?

Osebna rast pomeni spoznavati samega sebe; kaj si, zakaj si tu, kakšen je namen življenja,... Pri tem odkrivanju, pa naj ne bi bili nikoli zadovoljni s tistim, kar dosežemo. So stvari, ki so močnejše od nas in nas lahko usmerjajo, vendar le takrat, ko jim znamo prisluhniti. Pogosto se mi dogaja, da se mi nekaj, kar odigram v gledališču, kasneje zgodi tudi v vsakdanjem življenju. Zato v šali pravim, da bom igrala samo še srečne, bogate in zadovoljne ljudi. Mnogo stvari čutim, a jih še ne razumem. Včasih ti gre vse narobe, stvari se ti postavijo na glavo. Zakaj in kako se to zgodi, ne vem, vendar želim izvedeti. Hočem vedeti zakaj me uradna medicina dotolče, zakaj vedno bolj verjamem dotiku ljudi, energijam, zakaj me zanimajo rastline, zelišča, začimbe. Rada imam naravo: ljudi, živali in rastline, vendar me je strah za njihovo prihodnost. In za prihodnost pitne vode.

Kako lahko opaziš, da si osebno zrastle in stopil na stopnico višje?

Vidiš, tega pa nikoli ne veš. Narediš korak naprej, pa tri nazaj, spet tri naprej, nato obstaneš... Verjamem sicer, da ljudje vedno napredujejo navzgor, (čeprav včasih ne kaže tako) koliko, pa je zelo težko povedati.

Kako skrbite za svoje zdravje?

Naučila sem se, da mora biti meni dobro, saj bo le tako dobro tudi tistim okoli mene. Včasih sem mislila, da lahko sebe izčrпам in pora-

bim do konca. zdaj pa vidim, da imajo tisti, ki me obkrožajo in jih imam rada, od mene korist le, če sem sama v redu. Verjamem v alternativno medicino.

Ukvarjate se tudi z duhovnostjo. Se vam je morda zgodilo kaj, kar vas je morda ...

... spremenilo? Da, ko sem še obiskovala akademijo, sem imela hudo poškodbo noge. Nekaj mesecev po njej, sem obiskala Avignon, čarobno mesto v Franciji, kjer sem spoznala nenavadnega človeka iz Egipta, ki me je spremenil. O podrobnostih je težko govoriti, ker se zelo »zbanalizirajo«, ko jih ubesediš. Spoznala sem, da ni vse tako kot vidiš. Nisem več vedela, ali je to, kar vidim res, ali se mi samo meša. Začela sem dvomiti v svoja čutila. Vse okoli sebe sem začela gledati drugače. Od takrat nikoli več ne zamahnem z roko in si rečem: «To pa ne obstaja.» Zdaj, po petnajstih letih, še vedno iščem odgovore na nekatera vprašanja.

Verjamate v življenje po življenju?

Absolutno. Tudi zato, ker je to zelo prijetno verjeti.

Osebna rast

pomeni spoznavati

samega sebe; kaj si,

zakaj si tu, kakšen je

namen življenja, ... Pri

tem odkrivanju pa naj

ne bi bili nikoli

zadovoljni s tistim, kar

dosežemo.

V življenju sem bila vsaj trikrat v smrtni nevarnosti in spoznala sem, da me je lahko rešil samo Bog.

Lahko te zaprejo med štiri stene, da ne vidiš sonca, vendar ti Boga in znanja ne morejo vzeti. Ni ideologije, ki bi ti lahko vzela vero. Seveda, če jo imaš.

Globoko verna pa sem postala tudi zato, ker sem videla kako me vsaka grda misel kaznuje. Nekateri čakajo dolgo, da jih »doseže« karna. Jaz sem reakcijo na svoja dejanja dobila takoj.

Imate morda kakšno izkušnjo, ki vam je potrdila vero v to?

Spominjam se (in včasih se mi zdi to noro) da sem se pred rojstvom (ali morda celo pred spočetjem.) znašla v nekem prostoru, ki bi ga lahko poimenovala čakalnica, kjer si »izbereš« svoje prihodnje življenje. Pokazali so mi kup slik, nekakšnih fotografij, pravzaprav portrete. Vem, da se je zelo mudilo in sem se morala hitro odločiti. Prikazano je bilo samo eno obdobje - zrela mlada leta. V »ožjem izboru« sem imela tri osebe in nikakor se nisem mogla odločiti. (Še danes na vprašanje ali - ali odgovorim »oboje.«) Ker je bila prava naglica, sem hitro pokazala eno fotografijo in odbrzela čez nek tunel. Vse se je zgodilo zelo hitro. Celo življenje sem morala izbrati v sekundi. Oseba na »sliki« bi bila lahko od pasu navzdol hroma ali karkoli. Vendar to je najbrž stvar karme, kaj jaz vem. Spominim se tudi svojih prvih sanj,

ko sem bila stara le nekaj mesecev. Sanjala sem tiste klasične sanje, ko tečeš in tečeš na mestu, za mano pa je topotal velik konj. Prepričana sem, da do takrat v tem življenju še nisem videla konja. V svoji »dojenčkasti« glavi sem bila prepričana, da sem te grozne stvari videla zato, ker spim na trebuhu. Od takrat me nihče več ni mogel položiti na trebuh.

Torej nismo to telo, ki ga vidimo. Kaj potem smo?

Smo telo, tega jaz ne bi zanimala, smo pa tudi duše. Duše nimajo izoblikovanih značajev, ampak se jim razvije skozi življenje. Menim, da duša ni opredeljena. Okarakterizira se na podlagi izkušenj, ki jih pridobi, na podlagi okolja. Poslani smo v neko okolje, ki nam je po karmi določeno vnaprej. Vendar: edino, kar je gotovo je to, da nič ni gotovo. Samo to lahko z vso samozavestjo

trdim. Prišla sem do tega, da nič ni 100% res. Celo intervju je samo izsek iz misli nekega človeka. Ljudje se spreminjamo in že jutri je lahko vse ravno obratno.

Kakšen odnos imate do Boga?

Zelo oseben. Brez »posrednikov«. Pogovarjava se vsak dan in o vsem. Z njim imam takorekoč dialoge. Vendar ga ne vidim kot starčka z belo brado, ali kako drugače personificiranega. Je povsod, zunaj in znotraj mene. Smešno je, ko pravijo nekateri: »Prej nisem smel verjeti, zdaj pa lahko.« To so ljudje, ki se obračajo po vetru. Vere in pameti ti ne more vzeti nihče. Lahko te zaprejo med štiri stene, da ne vidiš sonca, vendar ti Boga in znanja ne morejo vzeti. Ni ideologije, ki bi ti lahko vzela vero. Seveda, če jo imaš. Moj odnos je bil vedno zelo oseben in je zrastle pravzaprav »naključno«. (čeprav baje naključja ni!) Nikoli nismo hodili v cerkev, kjer bi mi dali »znanje o Bogu«. V življenju sem bila vsaj trikrat v smrtni nevarnosti in spoznala sem, da me je lahko rešil samo Bog. Ko sem bila stara morda deset let, sem zaradi mraza neko noč približala električno peč k postelji. Med spanjem sem nanjo vrgla deko in ko sem se zbudila, je postelja že gorela. Bila sem sredi ognja. Soba je bila tako polna dima, da je pravi čudež, da se nisem takoj zadušila. Drugo, kar me čudi, je, da nisem, kot bi reagiral vsak otrok, najprej odprla okno, s čimer bi v sobo spustila kisik in bi vse skupaj razneslo. Kot tretje je čudno, da sem najprej izključila elektriko, pogasila ogenj ter šele nato odprla okna in vrata. Od kod meni vse to znanje? V šoli se o tem še nismo učili. V takšnih trenutkih vidiš, da si voden. Včasih se mi zdi, da se stvari bolj spominjam, kot v resnici učim.

Globoko verna pa sem postala tudi zato, ker sem videla kako me vsaka grda misel kaznuje. Nekateri čakajo dolgo, da jih »doseže« karna. Jaz sem reakcijo na svoja dejanja dobila takoj. Stegnila sem roko in že dobila po prstih.

Ste kdaj pomislili, da vas Bog kdaj kaznuje?

Mislím, da Bog ni krivičen. Popolnoma mu zaupam. Vidim ga kot

neko vrhovno oblast, avtoriteto. Če kaznuje, naredi to pravično. Glede na to, koliko zla je po svetu, kaznuje morda premalo. Hudo je, ker veliko ljudi uporablja idejo o Bogu za medsebojne spore. Največ vojn se je bilo in se še vedno bije v imenu »Boga«. Prepirajo se o tem, kateri Bog je boljši. Pa vendar vsi ljudje, vse religije govorijo o isti stvari. Čeprav nekateri nosijo oranžna oblačila, drugi bela, spet tretji rjava, gre pri vseh za isto bistvo.

Kdo je za vas poleg Boga avtoriteta? Kje dobite znanje?

Zaupam svoji intuiciji. Verjamem, da se nikoli ne zmotim, če jo poslušam. Zelo veliko tudi berem. Ber-

em različne knjige, vendar težko rečem: » Ta knjiga je zame avtoriteta.« V eni mi je všeč nekaj, v drugi spet nekaj in kombinacija treh, morda štirih knjig mi da neko idejo. Ljudje se med seboj razlikujemo, tudi po stopnji zavesti, zato neka ideja ni sprejemljiva za vsakogar.

Ste vraževerni?

Jasno. Nikoli ne žvižgam na odru, ne pustim si šivati na sebi obleke in pljuvam čez ramo, kadar srečam črno mačko. Ker ne vem, čez katero ramo se mora, pljuvam kar čez obe, škoditi ne more. Kot otrok pa sem uporabljala prave magične rituale. Ko sem si kaj zaželela, sem

si izdelala talisman in ga posvetila. Talismanov pa nisem uporabljala samo za srečo. Če je bil pred menoj kakšen velik korak ali kaj podobnega, sem kot po »naključju« v roke dobila nek predmet, ki sem ga kasneje prepoznala kot talisman, ki mi je pomagal. Nekoč sem našla okel divjega prašiča, ki se mi je zdel kot magični pripomoček. Prosila sem ga naj mi pomaga in, ko se mi je želja uresničila, je počil. Otroška duša je še blizu bajkam in magiji, pozneje se nam vedno preveč mudi.

Se vam zdi, da so ljudje na vzhodu bolj dovzetni za duhovnost, ali jim le okolje preprečuje, da bi jo porinili v stran?

Vzhod ni doživel velikih vplivov industrijske revolucije, poleg tega pa ima močno tradicijo meditiranja in verovanja, medtem ko je zahodna tradicija v svoji dolgi zgodovini (krščanstvo, konkvista, inkvizicija) nekoliko zašla. Verjamem, da smo ljudje živeli že na zelo visoki duhovni stopnji, kar se je na različne načine zatiralo. V času industrijske revolucije se je človek vedno bolj oddaljeval od duhovnosti, vedno večji pomen so dobivale materialne dobrine. Dosegli smo visoko »materialno« stopnjo, ki je zelo nevarna. Če ne bo začela prevladovati duhovnost, nam grozi propad.

V čem vidite smisel življenja?

To je nekaj s čimer se ukvarjajo vsi filozofi, vse religije in ne vem, če je že kdo prišel do odgovora. Jaz vem, da še nisem. Mislim pa da je smisel življenja sreča. Vsi iščemo srečo. Kaj pa sreča je, je odvisno od posameznika. Zame sta sreča Peter in Petra. Sreča je, ko vidim lep dan in pomislim: »Bog, kako lep svet si ustvaril.« In srečna sem, ker to vidim. Želim si, da tega občutka povezanosti ne bi nikoli izgubila. Včasih zaradi tempa življenja pozabim na ta občutek in takrat se počutim popolnoma izgubljeno.

Imate kakšen nasvet za bralce kako priti do te sreče?

Vsak mora srečo iskati po svoji poti. Moja sreča ni sreča drugih ljudi. Sreča je tudi svoboda v izbiri svoje sreče ☸

Sreča je, ko vidim lep dan in pomislim: »Bog, kako lep svet si ustvaril.« In srečna sem, ker to vidim. Želim si, da tega občutka povezanosti ne bi nikoli izgubila. Včasih zaradi tempa življenja pozabim na ta občutek in takrat se počutim popolnoma izgubljeno.

Mislim pa da je smisel življenja sreča. Vsi iščemo srečo. Kaj pa sreča je, je odvisno od posameznika. Zame sta sreča Peter in Petra.